

Nr 39.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ändrade grunder för lämnande av ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholms stad m. m.; given Stockholms slott den 17 januari 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 ja-
nuari 1936.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför efter gemensam beredning med chefen för socialdepartementet:

I skrivelse till Stockholms stadsfullmäktige den 17 maj 1935 framlade överståthållarämbetet förslag till omorganisation av överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden. Förslaget blev av stadsfullmäktige vid sammanträde den 18 november 1935 i princip godkänt, dock under förutsättning att överenskommelse träffades med statsverket om statsbidrag enligt grunder, som kunde av fullmäktige godtagas. Sedan överståthållarämbetet därefter i skrivelse den 13 december 1935 underställt Kungl. Maj:t frågan om de ändrade grunder för lämnande av ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholm, vilka påkallades av omorganisationsförslaget, ävensom frågan om indragande av vissa sportelmedel till stadens kassa, och sedan utlåtanden över denna skrivelse avgivits av statskontoret och riksräkenskapsverket, anhåller jag nu att få för Kungl. Maj:t anmäla dessa frågor. Jag torde därvid till en början få lämna en kort redogörelse för nuvarande organisation av uppbördsavdelningen samt för de ersättningar av statsmedel, som enligt gällande ordning utgå för taxeringsarbete i Stockholm.

Gällande ordning. Uppbördsavdelningens arbetsuppgifter kunna i stort sett uppdelas i två grupper, nämligen å ena sidan taxering jämte debitering och å andra sidan uppbörd jämte redovisning. Avdelningens chef, kamreraren, har till sitt biträde en assessor för handläggning av taxeringsärendena och en revisor, som närmast svarar för uppbördsärendena och i denna egenskap har karaktären av chef för de med uppbörden sysselsatta befattningshavarna. Å kamrerarexpeditionen äro vidare anställda några tjänstemän men i övrigt fördelas arbetet mellan taxeringskontor och uppbördskontor.

Taxeringskontoren äro till antalet 20 och som chef för varje kontor fungerar en taxeringskommissarie. Till dessas biträde finnas 25 taxeringsassistenter. Samtliga taxeringskommissarier och taxeringsassistenter tjänstgöra såsom kronoombud i taxeringsnämnderna.

De lokala uppbördskontoren äro till antalet 9. Å varje kontor tjänstgör en uppbördskommissarie som chef och en uppbördsassistent som dennes biträde. Härutöver finnes ett centraluppbördskontor för vissa särskilda indrivningsåtgärder, med en av uppbördskommissarierna som föreståndare och en assistent som biträde; föreståndarens tjänst såsom chef för ett av de lokala uppbördskontoren uppehålls av en vikarie.

Slutligen tjänstgöra å uppbördsavdelningen bl. a. 90 kvinnliga kontorsskrivare och kontorsbiträden, 11 vaktmästare och 69 uppbördsmän jämte ett stort antal manliga och kvinnliga extra befattningshavare.

Den nu nämnda organisationen av uppbördsavdelningen tillkom 1921, då ett flertal nya befattningar inrättades. Alla dessa befattningar uppfördes emellertid å extra stat, då omorganisationens verkningar ansågos böra avvaktas, innan den gjordes definitiv.

Den löpande folkbokföringen handhaves i Stockholm alltsedan 1926 av ett särskilt under den s. k. mantalsnämnden lydande mantalskontor med en mantalskommissarie som chef. Den årliga mantalsskrivningen handhaves däremot av taxeringskommissarierna, envar för sitt distrikt.

Hela den nu omförmälda, mera fast anställda personalen åtnjuter avlöning av Stockholms stad. Dessutom åtnjuta emellertid många av tjänstemännen sportler, varibland märkes taxeringskommissariernas inkomst å debetsedel-lösen, år 1934 uppgående till omkring 103,000 kronor brutto. Vidare utgå till personalen särskilda ersättningar av statsmedel för biträde med taxeringsarbetet. Kamreraren uppbär sålunda jämlikt 145 § 1 mom. 2) taxeringsförordningen ett belopp av 4,800 kronor årligen, och jämlikt punkten 4) samma författningsrum ha assessorn jämte andra ordinarie tjänstemän å uppbördsavdelningen senast uppburit tillhoppa 6,700 kronor och vaktmästarna tillhoppa 4,820 kronor. Taxeringskommissarierna och taxeringsassistenterna åtnjuta samtliga såsom kronoombud i taxeringsnämnd särskild ersättning av statsmedel — 145 § 1 mom. 1) taxeringsförordningen — i regel 1,250 kronor. Även de ersättningar för prövningsnämndskostnader, som jämlikt 145 § 5 mom. taxeringsförordningen utgå, tillfalla till ej ringa del ordinarie befattningshavare å uppbördsavdelningen. En annan del av denna ersättning, liksom ock ersättning av statsmedel för längdföring m. m. åt taxeringsnämnderna, utgående enligt 145 § 1 mom. 4) samma förordning, uppbäres huvudsakligen av den extra personalen vid uppbördsavdelningen, vilken i stor utsträckning icke åtnjuter bestämd avlöning utan är beroende av dessa och andra tillfälliga ersättningar för utfört arbete.

En redogörelse för statens samtliga direkta bidrag till kostnaderna för uppbördsavdelningens verksamhet lämnas i följande sammanställning:

(1) Ehuru befattningen med den egentliga *uppbörden* av såväl krono- som kommunalutskylder av ålder åvilat städerna, har sedan år 1716 till Stockholms stad utgått viss mindre ersättning härför med belopp, som år 1815 fixerades till 7,648 riksdaler banko, motsvarande ett belopp å 11,472 kronor, som numera årligen utgår till Stockholms stad »för kronouppbördsverket i staden» och bestrides av det under femte huvudtiteln uppförda anslaget till

»Överståthållarämbetet: Ersättning till Stockholms stad för vissa kostnader för avlöning åt exekutionsbetjäningen m. m.»

För arbete med *taxeringen* utgå årligen ersättningar med skiftande belopp ur det under sjunde huvudtiteln uppförda anslaget till kostnader för årlig taxering eller, under år då allmän fastighetstaxering äger rum, ur ett under samma huvudtitel uppfört särskilt anslag till kostnader härför. I det följande angivas förstnämnda kostnader, huvudsakligen i vad rör år 1935, under punkterna (2)—(9) samt kostnaderna för sista allmänna fastighetstaxeringen i Stockholm, år 1933, under punkt (10).

(2) Sedan år 1921 har till stadens kassa utbetalts ett särskilt bidrag till kostnaderna för den då verkställda omorganisationen av uppbördsavdelningen, ett bidrag som betingats av att denna omorganisation ansetts genom ett förbättrat taxeringsförfarande även tillgodose statsverkets intresse. Bidraget, som numera utgår med stöd av 145 § 1 mom. 3) taxeringsförordningen, utgjorde till en början 90,000 kronor men har de senare åren nedsatts till 70,000 kronor.

(3) Jämlikt 145 § 4 mom. taxeringsförordningen ställes årligen till överståthållarämbetets förfogande ett belopp för bestridande av de i 145 § 1 mom. 1), 2) och 4) avsedda ersättningarna. Beloppet utgjorde år 1925 216,500 kronor och höjdes därefter varje år, så att det år 1931 uppgick till 256,100 kronor. I följd av en allmän nedsättning följande år av ifrågavarande ersättningar nedsattes beloppet då till 214,900 kronor, varefter det år 1933 utgjorde 203,700 kronor, år 1934 209,450 kronor och år 1935 216,600 kronor. Sistnämnda belopp har av överståthållarämbetet disponerats på följande sätt:

a) arvoden till ordförandena i taxeringsnämnderna....	kronor 94,100:—
b) arvoden till kronombuden i taxeringsnämnderna....	» 71,650:—
c) ersättning till ordinarie tjänstemän i uppbördsavdelningen för biträde vid taxeringsarbetet.....	» 11,500:—
d) ersättning för långdföring och i övrigt lämnat biträde vid taxeringsarbetet	» 32,930:—
e) ersättning till vaktmästarna för upppassning.....	» 4,820:—
f) ersättning för arbete med taxering till särskild skatt å förmögenhet	» 600:—

(4) Under 1934 och 1935 har Kungl. Maj:t jämlikt 145 § 5 mom. taxeringsförordningen föreskrivit, vilket högsta belopp överståthållarämbetet må använda för gäldande av de i nämnda författningsrum avsedda kostnaderna för samma års ordinarie prövningsnämnd i Stockholm. Dessa belopp utgjorde år 1934 23,200 kronor och år 1935 24,670 kronor. Sistnämnda belopp har av överståthållarämbetet disponerats på följande sätt:

a) ersättning (huvudsakligen till ordinarie tjänstemän i uppbördsavdelningen) för biträde åt kamreraren vid förberedande göromål	kronor 10,500:—
b) ersättning åt vissa av nämnda tjänstemän för mistade avlöningsförmåner	» 2,995: 29
c) arvoden åt protokollförare	» 2,700:—
d) ersättningar för utskrift m. m. av protokollet.....	» 2,497: 74
e) ersättning till vaktmästarna för upppassning	» 2,000:—
f) tryckningskostnader m. m.	» 3,976: 97.

(5) Jämlikt 145 § 6 mom. taxeringsförordningen har överståthållarämbetet av statsmedel utbetalt ersättning åt av ämbetet jämlikt 14 § tillkallade sakkunniga. Åt sådana sakkunniga för bokföringsgranskning har utbetalts 4,166 kronor under 1934 och 3,014 kronor under år 1935, medan åt sakkun-

niga, som anlåtats för särskild fastighetstaxering, utbetalts 1,605 kronor under år 1934 och 1,979 kronor under år 1935.

(6) Jämlikt 13 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet (s. k. preliminärt taxeringsvärde), jämförda med 4 och 5 §§ i tillämpningskungörelsen samma dag (nr 358), har överståthållarämbetet av statsmedel utbetalt ersättning *dels* åt ordförande och kronoombud i taxeringsnämnd med 12 kronor till dem vardera vid varje sammanträde för behandling av ifrågavarande ärenden, vilka belopp under år 1935 uppgått till sammanlagt 2,820 kronor, *dels ock* till sakkunnig, som anlåtats för sådan fastighetsvärdering, vilka ersättningar under 1935 uppgått till sammanlagt 2,055 kronor.

(7) För uppsättande och utskrift av protokoll vid sammanträden med särskilda prövningsnämnden i Stockholm under år 1935 har överståthållarämbetet med stöd av 145 § 5 mom. taxeringsförordningen av statsmedel utbetalt 602 kronor.

(8) I arvoden till den ordinarie och den särskilda prövningsnämndens ledamöter under år 1935 har överståthållarämbetet jämlikt 145 § 8 mom. taxeringsförordningen utbetalt resp. 1,032 och 324 kronor.

(9) För resor i samband med fastighetstaxering år 1935 har jämlikt sistnämnda lagrum av statsmedel utbetalts 31 kronor 60 öre.

(10) Vid senaste allmänna fastighetstaxering, år 1933, ställdes till överståthållarämbetets förfogande ett belopp av 36,101 kronor, vilket disponerades sålunda:

a) ersättning till ordförandena	kronor 15,500:—
b) ersättning till kronoombuden	» 13,500:—
c) ersättning till vaktmästarna för upppassning	» 600:—
d) arvoden för sammanträde enligt 59 § 2 mom.	» 1,176:—
e) arvode till sakkunnig för värdering	» 5,425:—

Omorganisationsförslaget. För det av överståthållarämbetet framlagda förslaget till omorganisation torde, med särskilt beaktande av de delar därav som nu äro i fråga, få lämnas följande sammanfattande redogörelse.¹

Såsom brister i nuvarande organisation framhåller ämbetet särskilt: den alltför starka decentralisationen av såväl taxerings- som uppbördsarbetet, försakande bristande enhetlighet i ärendenas behandling och försvårad kontroll; alltför stora kostnader för uppbördsavdelningen, beroende dels på decentralisationen och dels på att vid avdelningen placerats ett alltför stort antal högre tjänstemän; sportelsystemets utbredning; den extra personalens otillfredsställande avlönings- och anställningsvillkor; samt slutligen uppdelningen av mantalsskrivningen och den löpande folkbokföringen på olika befattningshavare.

Ämbetet framhåller, att redan 1921 års organisation byggde på behovet av en klar uppdelning av avdelningens arbete å de båda linjer, vilkas skilda karaktär alltmåra starkt gjort sig gällande, nämligen taxeringslinjen och uppbördslinjen, men att denna uppfattning icke kommit till klart uttryck i nuvarande organisation. I anslutning härtill föreslås ifrågavarande avdelning, under den ändrade benämningen *avdelningen för skatteärenden*, till en början uppdelad å två underavdelningar: *taxeringsavdelningen* och *uppbörds-*

¹ Förslaget finnes tryckt såsom Bihang 44 till stadskollegiets utlåtanden 1935.

avdelningen. Härjämte föreslås emellertid att till avdelningen för skatteärenden förläggas även den löpande folkbokföringen genom att mantalskontoret övertager mantalsskrivningen och hänföres till avdelningen för skatteärenden såsom en särskild *mantalsavdelning*.

Chefen för avdelningen för skatteärenden föreslås erhålla titeln *skattdirektör*. De tre underavdelningarna skulle erhålla var sin chef med titlarna *taxeringsintendent*, *uppbördsintendent* och *mantalsintendent*.

Uppbörds- och mantalsavdelningarnas närmare organisation lämnas här å sido, men rörande taxeringsavdelningen torde några ytterligare uppgifter böra meddelas.

Taxeringsintendentens uppgift skulle bli att organisera och leda arbetet inom taxeringsavdelningen och att följaktligen stå i oavbruten kontakt med sina närmaste underlydande, framför allt under taxeringens verkställande. Därjämte tänkes åt honom komma att uppdragas att i första hand vara föredragande i prövningsnämnden, med vilken uppgift skattdirektören enligt ämbetets mening icke bör taga befattning i vidare mån än han finner det erforderligt för att vinna inblick i taxeringsorganisationens sätt att fullgöra sina uppgifter.

De lokala taxeringskontorens antal föreslås minskat till fem. För dessa beräknas 5 taxeringsinspektörer (såsom chefer), 5 förste taxeringsassistenter, 15 taxeringsassistenter och 20 amanuenser.

Samtliga deklarationer från aktiebolag skulle emellertid skiljas från övriga deklarationer och granskas å ett särskilt aktiebolagskontor med 1 taxeringsinspektör, 1 förste taxeringsassistent och 3 taxeringsassistenter.

Vidare skulle inrättas ett särskilt kontor för bokföringsgranskning med 1 taxeringsinspektör, 1 förste taxeringsassistent och 1 taxeringsassistent.

Av de nu angivna befattningshavarna å taxeringsavdelningen skulle endast en del förordnas som kronoombud i taxeringsnämnder. Härtill skulle i övrigt förordnas personer utanför verket. Samtliga nämnda befattningshavare utom 10 av amanuenserna skulle uppföras å ordinarie stat. Vid avdelningen skulle jämväl finnas anställda kontorsskrivare och kontorsbiträden m. fl., ordinarie och extra; en viktig del av omorganisationsplanen utgör regleringen av den extra personalens anställningsvillkor.

För samtliga befattningshavare vid avdelningen för skatteärenden (med visst undantag för uppbördsmännen) skulle gälla, att alla sportelinkomster indragas till stadens kassa.

Den i förslaget till personalstat innefattade lönegradsplaceringen har vidare upprättats under den förutsättningen, att från statsverket nu utgående ersättningar till tjänstemännen för utförda arbetsuppgifter i fortsättningen skulle inlevereras till stadens kassa samt att staden i stället skulle av kommunens medel utbetala hela lönen till vederbörande befattningshavare. Överenskommelse om en sådan anordning förutsattes kunna träffas med staten; den närmare innebörden av överenskommelsen tänkes emellertid bli beroende av särskilda förhandlingar och utvecklas icke i det till stadsfullmäktige avgivna förslaget. För det fall att sådan överenskommelse icke skulle kunna

träffas framläggas en alternativ personalstat med ändrade lönegradsplacementar för sådana befattningshavare, som skulle uppbära ersättning även av statsmedel. Det första alternativet förordas emellertid bestämt av överståthållarämbetet.

Tidpunkten för den föreslagna nya organisationens ikraftträdande fixeras icke i förslaget men det uttalas såsom närmast till hands liggande, att denna tidpunkt bestämmas till den 1 oktober 1936.

Såsom förut nämnts, har förslaget den 18 november 1935 i princip godkänts av stadsfullmäktige, under förutsättning att överenskommelse träffas med statsverket om statsbidrag enligt grunder, som kunna av fullmäktige godtagas. Beslutet står i överensstämmelse med stadskollegiets utlåtande i ärendet, vari uttalades, att omorganisationen med dess uppdelning av verkets arbetsuppgifter efter mera rationella grunder syntes vara ägnad att befordra en ökad effektivitet av taxerings- och uppbördsarbetet samt jämväl i övrigt ändamålsenlig.

Samtidigt med detta principbeslut ha stadsfullmäktige bl. a. beslutat att, under förutsättning att den nya organisationen komme till stånd, för sin del antaga och Kungl. Maj:ts prövning underställa förslag till ordinarie lönestat för avdelningen för skatteärenden, att träda i tillämpning från och med den tidpunkt, som av Kungl. Maj:t bestämmas. Överståthållarämbetet har med skrivelse den 4 januari 1936 överlämnat den skrivelse, varigenom stadsfullmäktige underställt Kungl. Maj:t sistnämnda beslut, därvid överståthållarämbetet emellertid anfört, att först efter det sammanstående beslut rörande statsmedelersättningen förelåge syntes anledning vara för handen för Kungl. Maj:t att taga ståndpunkt till de frågor, vilka stadsfullmäktige sålunda underställt Kungl. Maj:ts prövning.

Skrivelse av överståthållarämbetet den 13 december 1935. I överståthållarämbetets förut omförmälda skrivelse till Konungen den 13 december 1935 anföres inledningsvis bland annat följande:

Omorganisationen skulle medföra en avsevärd begränsning av den nu med uppbördsarbetet sysselsatta personalen och därmed givetvis en minskning av kostnaderna härför. — — — Beträffande taxeringsavdelningen innebär förslaget jämväl en icke obetydlig omläggning i syfte att möjliggöra ett effektivare taxeringsarbete. Visserligen föreslås en del nuvarande taxeringstjänster till indragning men i stället upptager förslaget andra dylika. En viss uppdelning av taxeringsarbetet möjliggöres genom förslaget att inrätta ett särskilt taxeringskontor för aktiebolagsdeklarationer samt att inrätta ett särskilt kontor för bokföringsgranskning. I syfte att vinna ökad enhetlighet och effektivitet i arbetet har vidare föreslagits, att vissa befattningshavare — taxeringsinspektörer och förste taxeringsassistenter — icke, såsom taxeringskommisarierna för närvarande äro, skola vara bundna vid en viss nämnd utan i stället leda och övervaka taxeringsarbetet inom större områden.

I samband med omorganisationen föreslås en reglering av tjänsterna vid överståthållarämbetet för uppbördsärenden, vilka för närvarande äro uppförda å extra stat och vilkas innehavare i stor utsträckning uppbära såväl avlöning av Stockholms stad som ersättning av statsmedel jämlikt 145 §

taxeringsförordningen samt sportler av olika slag. Det har syntts överståthållarämbetet uppenbart att dessa anställnings- och avlöningsförhållanden måste på tillfredsställande sätt ordnas, och fördenskull föreslås tjänsterna till uppförande å ordinarie stat med därav följande placering å Stockholms stads avlöningsskala. En dylik lönegruppsplacering bör tydligtvis, om en verklig reglering av tjänsterna skall ske, tillika innebära, att därefter *samtliga* avlöningsförmåner skola utgå av stadens medel; en förutsättning härför måste återigen vara, att de sportler och ersättningar av statsmedel, som tillkomma vissa befattningshavare därefter få ingå till stadens kassa.

Genom det av stadsfullmäktige fattade beslutet har möjlighet skapats för en lösning av den sedan länge förhandenvarande frågan om en definitiv organisation av överståthållarämbetet för uppbördsärenden och om personalens uppförande å ordinarie lönestat. Den slutgiltiga regleringen av dessa spörsmål förutsätter dock, att statsverket vill biträda en överenskommelse, varigenom grunderna för bidrag av statsmedel till nuvarande uppbördsavdelningen närmare fixeras samt staden i den mån så erfordras berättigas uppbära de sportel- och därmed jämförliga ersättningsmedel, som nu tillkomma vissa befattningshavare.

Då överståthållarämbetet nu tillåter sig förorda en dylik överenskommelse mellan staten och Stockholms stad, har överståthållarämbetet därmed icke velat taga någon ståndpunkt till frågan om vilken form en sådan överenskommelse bör erhålla. Därest ett formligt avtal icke anses böra äga rum mellan stat och kommun, kan givetvis motsvarande resultat ernås genom ett principuttalande i frågan från statsmakternas sida, samt genom av stadsfullmäktige i anslutning därtill fattat beslut. Huruvida den ena eller andra formen bör väljas, utgör ett spörsmål, varå överståthållarämbetet ansett sig icke hava anledning ingå.

Efter att ha anmärkt, att det särskilda statsbidraget å 11,472 kronor för uppbörden i Stockholm — omförmält under punkten (1) i det föregående — såsom till beloppet fixerat icke syntes vara av beskaffenhet att i detta sammanhang behöva beröras, anför överståthållarämbetet beträffande övriga bidragsbelopp, att en överenskommelse synes böra begränsas till sådana belopp, vilka utgå till bestridande av kostnaden för arbetsuppgifter, som enligt den föreslagna organisationen skulle komma att utan särskild ersättning handläggas av befattningshavare å stadens lönestat. Från denna utgångspunkt genomgås därefter de i det föregående angivna olika bidragen och anföres därvid följande:¹

(2) Vad angår det sedan 1921 utgående bidraget till uppbördsavdelningen lärers detsamma tydligtvis böra inbegripas i den ifrågasatta överenskommelsen. I detta sammanhang torde böra framhållas, att bidraget i fråga ursprungligen utgått med 90,000 kronor men under senare år nedsatts till 70,000 kronor, oaktat arbetet med taxeringen i Stockholm väsentligt ökat sedan 1921. Vid avlåtande av överståthållarämbetets framställning om bidrag till kostnaderna för taxeringsarbetet under år 1935 framhöll överståthållarämbetet även detta förhållande, men framställningen föranledde icke någon höjning av bidragsbeloppets storlek. Med hänsyn härtill har överståthållarämbetet icke ansett sig böra nu ifrågasätta någon höjning av detta

¹ För vinnande av bättre översikt ha de särskilda punkterna i denna del av skrivelsen försetts med nummerbeteckningar, som korrespondera mot sammanställningen sid. 3 o. f.

bidragsbelopp, men har velat i underdånighet erinra om vad sålunda förekommit.

(3) I fråga om kostnaderna för årligt taxeringsarbete lärere, med angiven utgångspunkt, de belopp, som disponeras till arvoden åt ordförande i taxeringsnämnderna och som år 1935 utgjorde 94,100 kronor, icke böra ingå i överenskommelsen utan fortfarande utgå direkt till vederbörande ordförande. — Vidkommande frågan om ersättningen till kronoombud i taxeringsnämnderna må erinras om, att enligt nuvarande organisation dessa arbetsuppgifter uteslutande utföras av tjänstemän vid överståthållarämbetet. Enligt den föreslagna organisationen skulle däremot av de nuvarande 54 kronoombuden endast 39 utgöras av överståthållarämbetets tjänstemän. Återstående antal kronoombud skulle utgöras av personer, som icke vore anställda vid överståthållarämbetet. Främsta anledningen till att icke hela behovet av kronoombud enligt den nya organisationen kan tillgodoses bland överståthållarämbetets befattningshavare är, som redan nämnts, att de mera kvalificerade arbetskrafterna för vinnande av ökad effektivitet i taxeringsarbetet ansetts icke böra fastläsas som ombud i särskilda nämnder. Med utgångspunkt från nuvarande antal taxeringsnämnder synes staden böra tillkomma den ersättning, som beräknas för 39 kronoombud, eller, efter nuvarande beräkningsgrund, tillhoppa 51,747 kronor. Återstående kostnad för kronoombud torde liksom hittills böra utgå direkt från statsverket till ombuden. — Ersättning till ordinarie tjänstemän i uppbördsavdelningen för biträde vid taxeringsarbetet (innevarande år 11,500 kronor), ersättningen för längdföring m. m. (32,930 kronor), ersättningen till vaktmästarna (4,820 kronor) och ersättningen för arbete med särskild skatt å förmögenhet (600 kronor) utgöra poster, som med hänsyn till sin natur tydligen böra inbegripas i överenskommelsen.

(4) och (8). Arvodena för prövningsnämndens arbete, utgörande 24,670 kronor år 1935, äro samtliga av beskaffenhet att böra ingå i överenskommelsen; det anmärkes, att under denna rubrik icke ingå arvoden till prövningsnämndens ledamöter, vilken post pläгат uppföras för sig och som fortfarande torde böra bestridas direkt från statsverket.

(5), (6) och (9). Arvoden till sakkunniga för bokföringsgranskning (3,014 kronor) torde, då enligt den föreslagna organisationen en särskild bokgranskningsavdelning skall handlägga denna uppgift, utgöra en post som i fortsättningen bör ingå till stadens kassa och följaktligen ingå i överenskommelsen. Så är däremot icke fallet med arvoden till sakkunniga för fastighetsvärdering (4,909 kronor)¹ och för åsättande av preliminära taxeringsvärden (2,364 kronor)² samt ej heller med kostnaderna för resor i samband med fastighetstaxering (31 kronor 60 öre).

(7) och (8). Vad angår kostnaderna för särskilda prövningsnämnden böra tydligtvis arvoden till ledamöterna (404 kronor)³ alltjämt utgå direkt från statsverket, varemot kostnaderna för sekreterare och utskrift av protokoll lär böra inbegripas i det ifrågasatta avtalet och följaktligen, då dessa uppgifter böra fullgöras av överståthållarämbetets tjänstemän, ersättningsarna härför (tillhoppa 602 kronor) ingå till stadens kassa.

(10). Vidkommande kostnaderna för fastighetstaxering ingå däri även vissa poster, vilka synas icke böra ingå i en blivande eventuell överenskommelse.

¹ För kalenderåret 1935 utgjorde summan av dessa arvoden 4,034 kr.; se punkterna (5) och (6) ovan.

² Äsytter under punkt (6) avsedda särskilda ersättningar åt ordförande och kronoombud i taxeringsnämnder, för kalenderåret 1935 uppgående till 2,820 kr.

³ För kalenderåret 1935 utgjorde summan av dessa arvoden 324 kr.

melse. Med utgångspunkt från kostnaderna år 1933, då allmän fastighets-taxering senast ägde rum, kan anslaget disposition angivas sålunda:

Till ordförandena beräknades ett belopp av 15,500 kronor; i enlighet med vad ovan anförts torde emellertid kostnaderna för arvode till ordförande icke böra inbegripas i avtalet.

Ersättningar till kronoombud utgingo med tillhoppa 13,500 kronor och för uppässning med 600 kronor. Då i förevarande fall antalet kronoombud icke är större än att denna arbetsuppgift kan helt utföras av ämbetsverkets befattningshavare torde dessa sistnämnda ersättningar böra i sin helhet ingå i en blivande överenskommelse.

Arvodet för sammanträden och för sakkunnig värdering av fastigheter synas fortfarande liksom hittills böra få bestridas direkt från statsverket.

I frågan om indragning av sportler anför överståthållarämbetet härefter:

De sportelmedel, vilka i detta sammanhang föreslås skola indragas till stadens kassa, äro följande:

1) ersättning från riksförsäkringsanstalten för vissa dit lämnade uppgifter; 2) ersättning för debitering av avgifter till Tyska församlingen m. fl.; 3) expeditiöslösen; 4) stämpelprovision; 5) avgifter för vissa delgivningar; samt 6) debetsedellösen.

Beträffande dessa olika inkomstposter synes särskilt beslut erfordras allenast beträffande debetsedellösen och stämpelprovision. I fråga om övriga nu berörda inkomster torde frågan lösas redan därigenom, att befattningshavarna, i händelse desamma uppföras å ordinarie stat, bliva underkastade bestämmelserna i tjänstereglementet för Stockholms stad och därmed skyldiga att till staden inleverera sportlerna. I fråga om debetsedellösen synes däremot med hänsyn till avfattningen av kungörelsen i ämnet den 3 december 1897 (nr 112) önskvärt, att uttryckligt beslut i denna fråga meddelas, och beträffande stämpelprovisionen läser avfattningen av 42 § i förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften nödvändigöra dylikt beslut.

Överståthållarämbetet övergår härefter till frågan om överenskommelsens närmare innehåll samt de åtgärder från statsmakternas sida, som för ärendets fullföljande erfordras, samt anför därvid:

Då överståthållarämbetet nu ifrågasätter en överenskommelse mellan statsverket och Stockholms stad i syfte bland annat att fixera en grund för stadens bidrag av statsmedel till kostnaderna för taxering och för att därigenom möjliggöra för staden att helt övertaga avlöningen av därmed sysselsatta tjänstemän, vore naturligast och mest överensstämmande med önskemålet att tjänstemännen uppföras å ordinarie stat, om detta avtal kunde erhålla giltighet under en längre tidsperiod. För att nu föreslå en överenskommelse i dylik form vore emellertid nödvändigt att kunna fastställa en fördelningsgrund av sådan beskaffenhet, att i den mån de allmänna bidragen till taxeringsarbetet ökades, Stockholms stads andel därav skulle undergå proportionell stegring. Vissa svårigheter möta emellertid att i förevarande läge, då en ny organisation väl är ifrågasatt men ännu icke trätt i kraft, kunna från början klart fixera en dylik fördelningsgrund. Överståthållarämbetet har fördenskull ansett påkallat att, i den mån en överenskommelse av ifrågasatt art kommer till stånd, denna för närvarande begränsas till någon kortare tid. I sådant hänseende vill ämbetet föreslå, att överenskommelsen må träffas för en tid av tre år. Under denna tid bör erforderlig er-

farenhet hava vunnits om den nya organisationens verkningar och jämväl hava visat sig, i vad mån de under år 1935 beslutade ändringarna i taxeringsförordningen komma att medföra ökning av de allmänna kostnaderna för taxeringsarbetet. Under kortare tid än nu sagts synes däremot icke tillräcklig erfarenhet kunna vinnas för att läggas till grund för ett definitivt avtal. Efter den angivna tidens förlopp bör tydligtvis en omprövning äga rum för att anpassa bidraget efter den förändring, som därunder kan hava ägt rum beträffande hela det statliga anslaget till årlig taxering, respektive anslaget till fastighetstaxering, varvid även hänsyn torde böra tagas till om arbetet härmed i Stockholm ökats genom stegring av antalet deklarationer eller genom särskilda åtgärder för höjning av taxeringsarbetets effektivitet. Därvid bör även till avgörande upptagas frågan om vinnande av en verklig och smidig fördelningsgrund av detta anslag, såvitt fråga är om Stockholms stad. Då det preliminära avtalet enligt ämbetets nyss uttryckta uppfattning bör begränsas till en tidrymd av tre år, torde däremot detta avtal kunna inskränkas att gälla samma belopp, som under år 1935 utgått till taxeringsarbetet, respektive under år 1933 utgått till arbetet med fastighetstaxeringen. Visserligen kan häremot erinras, att de belopp, som därigenom kunna tillerkännas Stockholms stad, ej obetydligt understiga, vad som synes böra tillkomma staden med hänsyn till de omfattande åtgärder, som härstädes vidtagits till vinnande av förbättrad taxering; i sådant hänseende torde Stockholm för närvarande intaga en särställning bland rikets kommuner, ehuru åtskilliga av dessa numera begynt ägna särskild uppmärksamhet åt sitt taxeringsväsende. Överståthållarämbetet har emellertid i detta sammanhang icke ansett sig hava anledning ingå å den vittutseende frågan om en generell reglering av förhållandet mellan staten och Stockholms stad utan har fördenskull, på sätt av vad tidigare anförts torde framgå, begränsat sig till sådana redan utgående ersättningsbelopp, som direkt beröras av föreliggande förslag.

Enligt överståthållarämbetets ovan uttalade uppfattning synes alltså den ifrågasatta överenskommelsen för närvarande böra avse en tid av tre år samt innebära, att Stockholms stad under denna tid skall i ersättning för kostnaderna med årlig taxering uppbära ett anslag, som enligt förut angivna beräkningsgrunder skulle uppgå till 199,883 kronor men lämpligen torde böra avrundas till 200,000 kronor, samt att statsverket därutöver enligt grunder, som eljest skulle tillämpats, bestrider kostnaderna, såvitt nu är fråga, för arvoden till ordförande och till vissa kronombud i taxeringsnämnderna, för arvoden till sakkunniga för fastighetsvärdering samt för åsättande av preliminära taxeringsvärden, kostnaderna för arvoden till särskilda prövningsnämndens ledamöter, arvoden till den ordinarie prövningsnämndens ledamöter och kostnaderna för resor i samband med fastighetstaxering. Härutöver skulle Stockholms stad för den under avtalsperioden infallande allmänna fastighetstaxeringen uppbära en ersättning av tillhoppa 14,100 kronor, vilket belopp torde kunna avrundas nedåt till 14,000 kronor, under det att direkt av statsmedel skulle bestridas kostnaderna bland annat för arvoden till ordförande i fastighetstaxeringsnämnderna, för arvoden till nämndernas ledamöter och för arvoden till sakkunniga vid värdering av fastigheter.

Frågan om stadens rätt att uppbära vissa sportelmedel torde däremot böra erhålla definitiv lösning i samband med omorganisationen. På sätt tidigare framhållits torde härvid påkallas särskilda beslut i fråga om debetsedelösen och stämpelprovision. Med hänsyn till de ekonomiska förpliktelser, omorganisationen medför för Stockholms stad, synes erforderligt, att statsmakterna i princip ville taga ståndpunkt till nyssberörda fråga innan stads-

fullmäktige slutgiltigt binda sig för den nya organisationen. Såvitt fråga är om debetsedellösen torde härutinnan vara tillräckligt med ett uttalande från statsmakternas sida; i samband med omorganisationens genomförande torde sedermera särskild bestämmelse böra utfärdas, måhända lämpligen i det nya uppbördsreglemente för Stockholm, vilket betingas av den nya organisationen och vartill överståthållarämbetet vid denna senare tidpunkt, sedan visshet vunnits om statsmakternas principiella inställning till förevarande spörsmål, vill tillåta sig framlägga förslag. I fråga om stämpelprovisionen synes frågan däremot böra lösas genom ändring i bestämmelserna rörande stämpelavgiften, vilken ändring i sådan händelse torde böra beslutas av riksdagen i detta sammanhang men träda i kraft å den senare dag, som Kungl. Maj:t täckes bestämma; tidpunkten för detta ikraftträdande lärer böra sammanfalla med tidpunkten för omorganisationens genomförande.

I händelse en överenskommelse av föreslaget innehåll skall komma till stånd rörande bidragen av statsmedel synes i samband därmed böra upphävas nu förekommande bestämmelser i taxeringsförordningen 145 § 1 mom. 2) och 2 mom. tredje stycket, varjämte vissa omredigeringar torde böra ske i 145 § 4 mom., andra och tredje styckena, samt 5 mom. I stället synes lämpligen i paragrafen böra inryckas särskilt stadgande därom, att till Stockholms stad utgår bidrag till kostnader för taxeringsarbetet enligt fördelningsgrund, varom Kungl. Maj:t äger att bestämma. Därest Kungl. Maj:t finner gott att för riksdagen framlägga dylikt förslag och detsamma av riksdagen godkännes, synes därefter närmast böra å Stockholms stadsfullmäktige ankomma att för sin del taga ståndpunkt till frågan om det innehåll, som den ifrågasatta överenskommelsen bör erhålla, varefter överståthållarämbetet skall tillåta sig att underställa frågan härom Kungl. Maj:ts förnyade prövning.

I detta sammanhang må det slutligen tillåtas överståthållarämbetet i underdånighet framhålla, att omorganisationens genomförande till avsedd tidpunkt, den 1 oktober 1936, med nödvändighet förutsätter, att såväl statsmakternas som stadsfullmäktiges slutliga ståndpunktstagande till frågan kan föreligga jämförelsevis tidigt under våren 1936. Endast om så sker finnes möjlighet för överståthållarämbetet att kunna före angiven tidpunkt vidtaga de omfattande åtgärder av olika slag, icke minst beträffande personaldispositionen, som omorganisationen nödvändiggör. Med hänsyn till de betydande ekonomiska värden, som kunna komma att äventyras genom ett uppskov med den nya organisationen, vågar överståthållarämbetet hemställa att Kungl. Maj:t täcktes taga hänsyn till nu berörda förhållanden.

Avgivna utlåtanden. Såväl statskontoret som riksräkenskapsverket ha i stort sett lämnat överståthållarämbetets nu förevarande förslag utan erinran.

Statskontoret har i sitt utlåtande anfört:

Omorganisationsförslaget syntes statskontoret väl ägnat att åstadkomma större stadga och ökad effektivitet vid handhavandet av ifrågavarande förvaltningsuppgifter. Mot en överenskommelse mellan staten och staden av innebörd, att den inom stadens förvaltning med folkbokföring, taxering och debitering sysselsatta personalen — vilken för närvarande, förutom avlöning från staden, åtnjöte vissa ersättningar av statsmedel jämlikt 145 § taxeringsförordningen ävensom sportler — hädanefter skulle, tillsvidare för en tidsperiod av tre år, helt avlönas av staden, som i stället skulle äga uppbära nyssberörda ersättningar av statsmedel och sportelinkomster, hade statskontoret intet att erinra, liksom ej heller mot förslaget, att under den

nya organisationens treåriga provotid det statliga bidraget till Stockholms stad av praktiska skäl fixerades i huvudsak med utgångspunkt från det sammanlagda beloppet av under år 1935 utbetalda ersättningar, i runt tal 200,000 kronor. Ämbetsverket ville emellertid framhålla angelägenheten av att, om och när den provisoriska anordningen avlöstes av en mera definitiv sådan, det toges under övervägande, huruvida ej med hänsyn till den kostnadsbesparing, som den nya organisationen innebure, statens bidrag till staden borde kunna i skäligen omfattning minskas.

Enligt förslaget skulle av nu utgående arvoden till 54 kronoombud, sammanlagt 71,650 kronor, endast $\frac{39}{54}$ eller 51,747 kronor ställas till stadens disposition mot att 39 av den blivande taxeringsavdelningens tjänstemän skulle tjänstgöra som kronoombud, medan återstående 15 skulle rekryteras utanför avdelningen och i hittills gällande ordning erhålla sina ersättningar av statsmedel. Det förefölle ämbetsverket kunna ifrågasättas, huruvida icke staden lämpligen borde åtaga sig ersättningen jämväl till de kronoombud, som icke vore anställda vid taxeringsavdelningen, varvid hela nämnda belopp, 71,650 kronor, skulle ställas till stadens förfogande. I så fall skulle statsbidraget komma att ökas från 200,000 kronor till 220,000 kronor.

Nämnda bidrag borde givetvis jämväl i fortsättningen bestridas från det under sjunde huvudtiteln uppförda anslaget till kostnader för årlig taxering, medan det statsbidrag å 14,000 kronor, som enligt förslaget skulle utgå för 1938 års fastighetstaxering, syntes böra anvisas från det anslag, som komme att för täckande av kostnader för sagda taxering upptagas i riksstaten under sjunde huvudtiteln. I likhet med överståthållarämbetet förutsatte statskontoret, att det under femte huvudtiteln anslag till överståthållarämbetet: Ersättning till Stockholms stad för vissa kostnader för avlöning åt exekutionsbetjäningen m. m. beräknade beloppet av 11,472 kronor till »ersättning till Stockholms stad för kronouppbördsverket i staden» alltjämt komme att tillsvärdare kvarstå.

Överståthållarämbetet hade för ett genomförande av den föreslagna anordningen förutsatt vissa ändringar i 145 § taxeringsförordningen. Med hänsyn till denna anordnings tidsbegränsade karaktär syntes det statskontoret böra övervägas, om icke för närvarande ändring av sagda författningsrum borde undvikas och i stället, sedan riksdagen beslutat i ärendet, erforderliga provisoriska bestämmelser borde meddelas.

Mot överståthållarämbetets förslag om indragande till stadens kassa av i ämbetets skrivelse närmare angivna sportelmedel hade statskontoret icke något att erinra. I överensstämmelse med vad ämbetet i sådant hänseende föreslagit syntes i detta sammanhang behövliga jämkningar böra vidtagas i kungörelsen den 3 december 1897 (nr 112) angående ersättning till vederbörande tjänstemän för utfärdande av debetsedlar och i 42 § stämpelförordningen.

Riksräkenskapsverket har yttrat följande:

Verket funne den föreslagna omorganisationen vara ägnad att medföra effektivare såväl taxering och uppbörd som ock kontroll över redovisningen och ansåge sig kunna tillstyrka förslaget rörande provisorisk reglering av fördelningen mellan staten och staden av kostnaderna för taxeringsarbetet i Stockhom m. m. Ämbetsverket utginge emellertid härvid från, att vid en blivande mera definitiv överenskommelse frågan om avvägningen av det av statsmedel utgående fasta bidraget upptoges till förnyad förutsättningslös prövning, avseende samtliga de i den preliminära överenskommelsen ingående ersättningarna.

Rörande formen för genomförande av nämnda förslag finge verket allenast förorda, att vad beträffar debetsedellösen erforderliga ändringar vidtoges i kungörelsen den 3 december 1897 (nr 112).

Vidkommande de föreslagna ändringarna i 145 § taxeringsförelörelsen ansågo verket, att några dylika ändringar icke nu borde vidtagas. Då anordningen icke vore avsedd att bliva definitiv utan begränsats till en tid av tre år, syntes det vara tillräckligt, att statsmakterna fattade beslut av innehåll, att gottgörelse till Stockholms stad för utgifter för taxeringsarbetet finge utgå enligt därom särskilt träffad överenskommelse.

Departement-
chefen.

Det av överståthållarämbetet framlagda förslaget till omorganisation av ämbetets avdelning för uppborärenden — vilken därefter skulle benämnas avdelningen för skatteärenden — torde framdeles komma under Kungl. Maj:ts närmare prövning i samband med fråga om fastställande av ordinarie lönestat för avdelningen. Stockholms stadsfullmäktige ha emellertid uppställt som en förutsättning för omorganisationens genomförande, att stadens kassa tillföres belopp motsvarande de ersättningar av statsmedel och de sportler, som nu uppbäras av befattningshavarna men som enligt förslaget skulle ersättas med förhöjda fasta löner av staden, och stadsfullmäktige ha i följd härav låtit anstå med definitivt beslut i ärendet till dess någon överenskommelse i berörda avseenden kan träffas med staten. Nämnda prövning av själva organisationsförslaget torde således få föregås av sådana åtgärder från statsmakternas sida, att den förutsatta anordningen möjliggöres. Härtill erfordras i vissa avseenden riksdagens medverkan.

Innan jag närmare ingår på dessa åtgärder, vill jag emellertid förutskicka den erinran, att den föreslagna organisationen även enligt min mening synes ändamålsenlig och ägnad att medföra ökad effektivitet å alla de tre ur såväl statens som stadens synpunkt viktiga administrationsområden, som här äro i fråga: taxering, uppborärenden och folkbokföring. Tydligt är det också, icke minst ur personalens synpunkt, önskvärdt, att det sedan år 1921 rådande provisoriet avlöses av en fastare organisation. Och det synes mig ur det allmännas synpunkt böra väcka tillfredsställelse, om detta — såsom avsett är — kan ordnas så, att befattningshavarna för sina tjänstegöromål åtnjuta endast fast avlöning och icke härutöver särskilda ersättningar av statsmedel eller i form av sportler.

Samtliga de ersättningar av statsmedel, som för närvarande utgå för taxeringsarbete i Stockholm, grunda sig på den uppfattningen, att detta arbete i Stockholm liksom i det övriga landet skall bekostas av statsmedel. I den mån sådant arbete redan utföres av uppborärendens personal i tjänsten utan särskild ersättning, har detta även med gällande ordning lett till att bidrag härför utgår till Stockholms stad; de sista åren har staden på denna grund jämlikt Kungl. Maj:ts beslut årligen uppburit ett belopp av 70,000 kronor. Det föreliggande förslaget innebär ett fortgående på denna väg, och jag har för min del intet att erinra mot, att ett skäligt belopp tillerkännes staden mot att de uppgifter, som svara mot detta ersättningsbelopp, fullgöras av de av staden avlönade befattningshavarna i tjänsten. Överståt-

hållarämbetets förslag härutinnan bygger på de ersättningsbelopp, som senast utgått, och innebär, att staden skulle uppbära 200,000 kronor för år, då allmän fastighetstaxering ej ägt rum, samt ytterligare 14,000 kronor för år, då sådan taxering skett. I den mån taxeringsuppgifter alltjämt skulle handhavas av andra än tjänstemän hos ämbetet, skulle ersättning härför fortfarande utgå direkt av statsmedel.

Under förutsättning att, såsom överståthållarämbetet på angivna skäl föreslår, ersättning till staden nu icke bestämmes för längre tidsperiod än tre år, synes från statsverkets sida knappast någon erinran vara att göra mot principerna för ämbetets beräkningar. I likhet med ämbetet förutsätter jag, att frågan om fördelningen av kostnaderna för taxeringsarbetet i Stockholm före nämnda treårsperiods slut upptages till allsidig utredning och bringas till en mera definitiv lösning samt att skäligt bidrag även i fortsättningen kommer att utgå till staden för taxeringsarbetets utförande.

Även i fråga om beräkningarnas detaljer har jag i stort sett intet att erinra och jag torde således härutinnan få hänvisa till överståthållarämbetets förut återgivna skrivelse. Beträffande den föreslagna ersättningen till staden för att stadens tjänstemän utan särskild ersättning av statsmedel skulle bestrida kronoombudsgöromålen i 39 av taxeringsnämnderna för årlig taxering — enligt förslaget skulle sådan ersättning utgå med $\frac{39}{54}$ av sammanlagda ersättningsbeloppet år 1935 till alla kronoombuden, 71,650 kronor, eller således med 51,747 kronor — har jag i likhet med statskontoret övervägt, om icke staden lämpligen borde svara för alla dessa ersättningar mot uppbärande av hela ersättningsbeloppet för år 1935. Ämbetets förslag synes mig emellertid även i denna del kunna godtagas.

I fråga om ersättning till kronoombud i taxeringsnämnd vid behandling av ärenden om åsättande av preliminärt taxeringsvärde å fastighet vill jag framhålla, att givetvis ej heller sådan ersättning efter omorganisationen bör utgå av statsmedel, därest kronoombudet är tjänsteman å skatteavdelningen. Härav lär emellertid icke böra föranledas höjning av den beräknade ersättningen till Stockholms stad, enär, enligt vad jag inhämtat, redan från och med innevarande år den övervägande delen av sådana ärenden — liksom ock av ärendena rörande särskild fastighetstaxering — kommer att handläggas av en särskild taxeringsnämnd, sammansatt av personer med sakkunskap å fastighetsvärdering, samt att såsom kronoombud i denna nämnd under ifrågavarande treårsperiod icke kommer att tjänstgöra tjänsteman å skatteavdelningen.

Det synes stå bäst i överensstämmelse med principerna i förevarande förslag, att i den mån tjänstemän vid skatteavdelningen deltaga i sammanträden, som omförmålas i 145 § 8 mom. taxeringsförordningen, ersättning av statsmedel härför icke bör till dem utgå. Ej heller detta bör emellertid inverka på ersättningsberäkningarna.

Då 145 § taxeringsförordningen, liksom också 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet, uttryckligen förutsätter, att ersättning av statsmedel skall utgå till vissa med taxerings-

arbetet sysselsätta personer, innebär den ifrågasatta anordningen en avvikelse från bestämmelserna i dessa författningsrum och fordrar således riksdagens medverkan, vilken för övrigt torde påkallas även därav, att det här gäller att för flera år binda statsverket för en utgift. Med hänsyn till anordningens provisoriska karaktär synes emellertid denna icke nu böra föranleda ändringar i berörda författningar. Lämpligast synes vara, att riksdagen lämnar Kungl. Maj:t bemyndigande att för en tid av tre år, räknad från den dag ifrågavarande omorganisation träder i kraft, medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt nämnda författningsrum skulle utgå till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, visst bestämt belopp må i huvudsaklig överensstämmelse med här utvecklade grunder utbetalas till staden. Jag förutsätter att det vid lämnande av sådant medgivande — vilket i och för sig torde vara tillräckligt för att möjliggöra för stadsfullmäktige att fatta definitivt beslut i frågan — föreskrives såsom villkor, att staden med särskilt angivna undantag bestrider alla med taxeringsarbetet i Stockholm förenade kostnader, vilka enligt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skola bestridas av statsmedel. Undantagen skulle enligt det föregående bliva: arvoden till ordförandena i taxeringsnämnderna och fastighetstaxeringsnämnderna; arvoden till de kronoombud, som icke äro tjänstemän å skatteavdelningen, därvid förutsattes att minst 39 sådana tjänstemän förordnas som kronoombud i taxeringsnämnd för årlig taxering samt att i fastighetstaxeringsnämnd endast sådana tjänstemän användas som kronoombud; ersättning till av överståthållarämbetet tillkallade sakkunniga för fastighetsvärdering; arvoden till den ordinarie prövningsnämndens och den särskilda prövningsnämndens ledamöter ävensom andra arvoden enligt 145 § 8 mom. taxeringsförordningen, som utgå till personer, vilka icke äro tjänstemän å skatteavdelningen.

Ett villkor av berörda innehåll bör enligt min mening icke utesluta, att därest det — i anslutning till vad jag anförde vid anmälan av propositionen (nr 148) till 1935 års riksdag om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen — skulle ifrågakomma att förstärka det här förutsatta bokgranskningskontoret hos överståthållarämbetet med någon ytterligare befattningshavare för att möjliggöra kontorets begagnande även för uppgifter, som icke avse taxeringen i Stockholm, häremot svarande kostnader kunna komma att ersättas av statsmedel.

Såsom överståthållarämbetet antytt, skulle den föreslagna anordningen strängt taget föranleda viss jämkning av de i 145 § 4 mom. andra och tredje styckena taxeringsförordningen givna reglerna. Med hänsyn till att de där angivna maximibeloppen för vissa ersättningar åtminstone under senare år avsevärt underskridits och ej heller med den högre ersättningen till Stockholms stad kunna antagas under de ifrågavarande tre åren på långt när uppnås, synes man emellertid vid den här föreslagna provisoriska lösningen kunna lämna denna fråga åsido.

Överståthållarämbetets framställning avser slutligen även frågan om sta-

dens rätt att uppbära vissa sportelmedel. Mot vad ämbetet härom anfört har jag intet att erinra. Förslag till sådan jämkning i förenämnda kungörelsen den 3 december 1897 (nr 112), att staden må kunna berättigas att uppbära stadgad debetsedellösen, torde jag således framdeles få förelägga Kungl. Maj:t. Däremot torde, såsom överståthållarämbetet föreslår, i detta sammanhang böra föreläggas riksdagen förslag till sådan jämkning av 42 § stämpelförordningen, att stämpelprovision, så länge sådan utgår, må kunna enligt föreskrift i ifrågavarande lönestat tillföras stadens kassa. Sådant förslag har utarbetats inom finansdepartementet och torde få fogas vid dagens statsrådsprotokoll såsom *bilaga*.

Under hänvisning till vad jag nu anfört får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att

dels bemyndiga Kungl. Maj:t att för en tid av tre år, räknad från och med den dag ifrågavarande förslag till omorganisation av överståthållarämbetets avdelning för uppborrsärenden träder i kraft, medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skulle utgå av statsmedel till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, visst bestämt belopp må utbetalas till staden under huvudsakligen de villkor och förutsättningar, som av mig i det föregående angivits;

dels ock antaga förenämnda förslag till förordning om ändrad lydelse av 42 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställda förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Erland Ljungberg.

Förslag
till
förordning om ändrad lydelse av 42 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, att 42 § förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften skall i nedan angiven del hava följande ändrade lydelse:

42 §.

I redovisning — — — Kungl. Maj:ts vederbörande befallningshavande. Vad sålunda stadgats utgör icke hinder för att i arbetsordning eller lönestat för myndighet, vars befattningshavare avlönas av kommun, meddela föreskrift, att sådan befattningshavare skall till kommunens kassa inbetala honom tillkommande provision.

Har på — — — samfällda provisionsbeloppet.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.